

Kristus uden kristendom

Ved Lene Skovmark

Denne artikel måtte jeg bare skrive efter mødet med nogle 'hengivne' i Indien, som levede i meditation og tjeneste for andre. Det fik mig til at spørge, om deres guru Ramalinga peger på Kristusvejen i en sammenhæng, hvor kristendommen virker fremmed?

Bibelmeditation med hvidklædte hellige mænd

Tre hvidklædte skikkelser dukker frem af mørket og kommer gående hen imod verandaen, mens jeg står og underviser en gruppe unge kristne ledere om dialog og spiritualitet. Jeg holder pause, mens tolken taler i mobiltelefon og de tre, en ung kvinde og to mænd, kommer hen til mig og præsenterer sig som *Saints*, hellige. "Det kan man da ikke kalde sig..." udbryder en af mine rejsefæller.

Jeg inviterer dem til at deltage i en bibelmeditation over Jesu kaldelse af sine første disciple: "følg mig". De tre hvidklædte sætter sig andægtigt ned. Da undervisningen er slut, giver de os deres visitkort og inviterer os ud til deres ashram, hvor de hver dag bespiser fattige. Nysgerrigheden er vakt. Hvem er de dog, disse hellige mennesker?

Gud som nådeslyset hinsides religion

Efter et par uger cykler vi ud til deres ashram, hvor vi får en hjertelig modtagelse. Kanan, en af de hvidklædte, inviterer os indenfor i en beskeden stråhytte, hvor vi får tilbudt et par stole, mens han selv sætter sig på gulvet. Der er et billede af deres guru, Ramalinga, og foran var et lille alter med et lys, der altid brænder. Kanan fortæller, at Ramalinga altid var hyllet i hvidt, fordi hans legeme var gennemstrålet af det guddommelige lys, så ingen tålte at se ham. Han lærte om Gud som Nådeslyset, som er hinsides religion, kaste, dogmer og køn. Målet for disciplen er at blive forenet med Nådeslyset og vejen er uselvsk tjeneste og meditation. I 1874 blev Ramalinga optaget i det guddommelige lys; ingen så hans døde legeme.

Det er ved at være tid til bespisning og Kanan skulle hjælpe til med at forberede måltidet. Han leder os ind i et dunkelt rum med et forhæng, hvor man skimter en flamme bag. Vi sætter os og mediterer, mens vi grunder over symbolikken: Guds lys ikke er fuldt tilgængeligt, men skjult og skal en dag åbenbares fuldt ud. Efter en halv times tid bliver vi inviteret med til "bords" sammen med 50 orangeklædte *saddhuer*, en slags tiggermunke. Vi sidder på gulvet i lange rækker, og fire hvidklædte mænd serverer maden på blik tallerkner, mens de synger *Arut perun jothi, Thani perun karunai* – Umådelige Nådeslys, uendelige barmhjertige Nådeslys.

Mødet med disse tjenende ånder gjorde dybt indtryk. De havde givet afkald på alt, afstod fra at gifte sig, var brudt ud af kastesystemet og deres hinduistiske religiøse sammenhæng og status og levede nu i tjeneste for andre. Kanan fortalte, at han altid havde haft et stærkt ønske om et enkelt liv i tjeneste. Han studerede jura i Chennai, men "stod af" under en fuldmånevandring om det hellige Arunachalbjerg og bosatte sig i ashrammen. Han har ingen kontakt med sin familie. "Jeg er en fri fugl," udbrød han.

Fællestræk med kristendommen

Som kristen finder jeg det er tankevækkende, at der er så mange fælles træk mellem Jesu lære og person. På deres hjemmeside står: *Ramalinga is the union of divine and human nature, he is the embodiment of the supreme Lord of love and compassion, he is the "human face" of God* - "Ramalinga er foreningen af guddommelige og menneskelig natur, han er legemliggørelsen af den Højeste Herre af kærlighed og medfølelse, han er Guds menneskelige ansigt". Ramalinga frabad sig efterfølgere, for ingen skulle knytte sig til ham. Men han viste dem vejen. Ja, ifølge dem er Ramalinga selve vejen til forening med det guddommelige lys.

Ramalinga var hyllet i hvidt, fordi ingen kunne tåle at se stråleglansen fra hans legeme. Det leder tanken hen på Moses, som måtte dække sit ansigt til, når han havde talt med Herren. Og dengang da Jesu legeme lyste ved forklarelsen på bjerget.

En af de tre hvidklædte skikkelser, som kom til vores veranda hin aften, viste sig at være deres nulevende Mester, Babu Saddhu. Vi opsøgte ham for at forstå lidt mere af det hele, og han forklarede, hvordan kroppen kan transformeres gradvist ved at meditere på Nådeslyset. Et menneske som er helt gennemlyst, opnår åndelig og fysisk udødelighed, har kræfter til at helbrede og endog til at opvække døde. Denne form for oplysning er et kendt fænomen blandt Indiens hellige mænd og kvinder. Det er også med den forståelse, at man hævder at Ramalinga hævdes at have opnået guddommelighed, og at han nu lever videre i ånden og fører et guddommeligt liv i en guddommelig krop. Mesteren Babu Saddhu understregede, at dette højeste stadium ikke opnås ved menneskets egne kræfter alene, men ved Guds nåde.

Indien behøver Kristus – men behøver de kristendommen?

Mens jeg var i Indien, læste jeg en bog om en katolsk indisk pater, "Following Jesus in the Hindu context" (At følge Jesus i en hinduistisk sammenhæng). Der stod, at Indien behøver Kristus, men ikke nødvendigvis kristendommen. Og at Indien må møde Kristus i og gennem indiske apostle, som Gud oprejser. Kunne Ramalinga være en sådan apostel, som peger på Kristusvejen i en sammenhæng, hvor kristendommen virker fremmed?

Mødet med disse hvidklædte mennesker har i den grad udfordret min tro og holdning til hvordan det guddommelige manifesterer sig i det menneskelige. Og deres hengivenhed til Gud og deres tjeneste for andre udfordrer mit liv og indskærper Jesu kald til at tjene andre mennesker.

De præsenterede sig som hellige, og for mig at se med rette!